

Inhoudstafel , 10 jaar LOV, 1985-1995 ,Deel 2

Nog eens ... een tractionverhaal.....	67
Boekje 70 - 3/92 Rally van Antwerpen	72
Rally van Antwerpen.....	73
Boekje 73 - 6/92 Eerste kampeerweek-end : LOV in première !	74
Eerste kampeerweek-end : LOV in première !	75
Recept van de maand op aanvraag van Stoffel Mulier.....	78
Het waar gebeurde verhaal van drie mannen en een jeep	79
Goed bien is niet slecht - Het tweede kampeerweekend van LOV	81
Waarschuwingsbericht aan alle "hernialieten" en andere LOV leden	86
Eerste Retro'optimist.....	87
Rally van Antwerpen op 25 en 26 juni 1994	89
Het verhaal van een Midget	91
Rally van Brussel 04.09.94 -	94
De eerste nachtrally van LOV.....	96

Nog eens ... een tractionverhaal

Onze leden beschikken over een respectabel aantal Tractionen, we zien ze jammer genoeg zelden allemaal samen op een rally. We hebben het hier al uitvoerig gehad over de TA-V's van Patrick, Peter, Dirk..., maar er zijn er nog. Zoals die van André Rondou. We laten hem even vertellen ...

Hoe ik mijn vakantieliefde vanuit Bretagne mee naar huis bracht

De aanzet van mijn mini-trip

Tijdens een grote technische controle op Gasthuisberg, in de maand mei '89, stelde die onderhoudsploeg een serieus mankement vast aan mijn ABS-systeem. De man in 't wit legde mij op de rooster met allerlei vragen : "Heeft u ergens last van, spierpijnen, diarree, mond- en klauwzeer, overdadig drankgebruik, impotentie ?" Ik diende alles te ontkennen. Dan zocht hij het euvel bij mijn ouders. Maar vader bereikte de 80 en moeder is nog steeds aan het sparen voor haar oude dag, ook al is ze 79. Dat was het dus ook niet. "Was u in Tsjernobyl tijdens die beruchte barbecue met die reactor ?" Nee. Hij bleef maar kribbelen op zijn papieren. Opeens werd hij bloedserieus en vroeg : "Bent u lid van LOV ?" Ik dacht : "Dat moet wel een duistere sekte zijn", maar nee ik kende toen LOV nog niet. Pas veertien dagen later zou ik in contact komen met deze duistere mannen en pas dan zou ik zijn bekommernis omtrent mijn gezondheid begrijpen. Ik heb die bende toen zien eten en vooral drinken, en beseftte dan dat je over een sterk gestel moet beschikken om die mannen te volgen.

Ondertussen bleef die dokter maar verder krabbelen. Opeens : "U moet zich morgen of ten laatste overmorgen aanbieden bij de dienst opnamen en het zal voor meerdere weken zijn !" Hij schreef voort... Die maft schrapte zo mijn geplande reis naar Calpe, weg voorschot, weg blote borsten, weg ... ik word kwaad, het zweet brak mij uit, en bedacht het volgende. Als ik nu eens veertien dagen uitstel kreeg, dan kon ik nog vlug een klein reisje ondernemen met de wagen b.v. naar Bretagne of zo. Verlof zou ik wel krijgen, dit was toch duidelijk een geval van heikracht of niet ? "Eh dokter... ik ga helemaal niet akkoord met mijn gedwongen gevangenschap. Toch niet meteen. Ik ga volledig akkoord met een ingrijpende handeling, maar zou het niet mogelijk zijn de geplande behandeling nog een dag of tien uit te stellen ?" "U moet begrijpen dat ik verleden jaar weinig verlof heb kunnen nemen !" Ik verweerde mij heftig. Hij moest even met zijn collega's overleggen, maar beloofde mijn angstig wachten met een tiental dagen uitstel van executie. Ik kon die dokter wel kussen, maar 't was een manneke dus moest hij het doen met een stevige handddruk.

Alles verliep volgens plan. Die voormiddag verkreeg ik mijn dringend verlof en om 12 uur stapte ik, samen met mijn Greet, de Parkstraat uit als een vrij man. Ik stopte aan het eerste vakantiekantoor en boekte dadelijk een hotel in St.Brieuc. Zeker is zeker ! Dan naar de bank voor een handvol Frans geld en naar bompa om daar Gunther, onze zoon, te laten opvangen. Ik vertelde de man het heuglijke nieuws dat ik nog 10 dagen respijt had gekregen op Gasthuisberg. Hij begreep helemaal niet dat dit goed nieuws was. Voor dag en dauw vertrokken we richting Parijs (niet die van Huldenberg) maar waar de verlichte Eiffeltoren staat (ander verhaal).

De Parijse singel bereikten we vrij snel, iedereen scheen nog te slapen, zelfs de vrachtwagenbestuurders. Plotseling doemde er een file op, soort Bertem-Brussel maar in 't groot. Ik verhongerde bijna en we sneden ons overlevingspakket aan. Tijd genoeg om de mensen rondom ons eens te bestuderen. De ene scheert zich, een lekkere brok is zich nog aan het schminken, de andere maakt bolletjes... een hobby niet aan te raden met een lederen interieur. Na veel geluk en durf namen we de juiste poort en stoven

snel weg richten St.Brieuc. Geen kat op de autostrade en was er toch een die durfde oversteken dan kreeg die een gratis lift naar Rennes. Denk nu niet dat ik een kattenhater ben, want ik heb er thuis ook twee, een siamese en een ontembare. Mijn co-piloot kreeg een inzinking en ik testte mijn turbo-diesel. Moest er daar zo veelvuldig geflitst worden als bij ons, dan zat ik er nu nog in den bak. Maar ja in de omgeving van Le Mans zijn ze wel wat meer gewoon. Ik heb nog steeds geen Aston Martin of een Amilcar ...

Eindelijk St.-Brieuc, best te vergelijken met Hasselt qua omvang en intensiteit. Ze hadden daar ook al verkeerslichten en zo. Ons hotel "Le Griffon" was langs alle kanten aangegeven, en viel mee. In het wagenpark viel ik niet uit den toon, alhoewel mijn auto soms poef, poef zegt.

De ontmoeting

's Zaterdags planden we een bezoek aan Dinan zonder t (Dinand et d), St. Malo en Cap Frehel. We reden door het landelijk schoon, en hadden geweldige dorst, alhoewel we pas vertrokken waren. Doch blijktbaar ben ik niet de enige die na een paar km gereden te hebben zijn al-of-niet oldtimer aan de kant zet in de buurt van een drankgelegenheid. Er was een kleine marktplaats, maar die twee Belgen zaten toch niet als eerste op het zonnige terras. Het bleef bij witte wijn, Kronenburg kunt ge thuis ook drinken. De zon deed ons glas vlug uitdrogen en de garçon vulde gretig bij. Na twee glaasjes was Greet al kerkuilen aan het vangen. In Neerijse zitten er het meest, want daar hebben ze twee kerktorens... Opeens verscheen ze ten tonele, twee gele koplampen met een zilveren vacht. De keurig geklede heer sloeg nonchalant de deur dicht en belde ergens aan met wat handbagage. Ik sloop stilletjes recht, en volgens "die jongen" betrof het de plaatselijke dokter. Het was liefde op het eerste zicht, vooral die gele koplampen imponeerden mij. Ik denk niet dat hij binnenmuisarchitect was want de dokter was snel terug. Ik weet niet wat mij bezielde, ik vroeg prompt : "Verkoopt U uw wagen niet ?" In 't Frans natuurlijk daar ik deux-lingue ben. Hij had daar best zin in, het was trouwens zijn enige Traction niet.

Maandagmorgen zal deze wagen bij die bepaalde garage zijn. Even buiten Lamballe richting Dinan... U regelt dan alles verder met die garagehouder en hij vertrok. Het is overal hetzelfde, nergens hebben commercanten tijd, behalve als ze op W.E. zijn, dan kunnen ze lang en veel eten, om van de drank te zwijgen.

Greet vertoefde nog steeds in die eerste kerktoren en vooral zonder weten van mijn afspraak voor maandagmorgen. Ik wijzigde lichtjes het programma van die zaterdag in functie van mijn W.E.-geheim.

Pas de problèmes

De maandagmorgen was ik bijzonder opgewekt, alles rustig, de grote dag brak aan. We rijden richting St. Malo en omgeving. We nemen de richting Lamballe en even verder zie ik haar blinken in de ochtendzon. Ik verminderde "spontaan" mijn vaart. "Zie es wat een mooie oldtimers !" Greet keek ook geïnteresseerd. Twee Tractions prijken pal naast mekaar. Een zilvergrijze met geweldige gele koplampen en een zwarte Commerciale. "Kom we gaan die eens bekijken... dat kost toch geen geld..."

Ik legde haar uit dat de Commerciale gebouwd was om een schaapherder met minstens tien schapen te vervoeren. Zo'n Légère was veel behendiger in het verkeer. Ik verguisde de zwarte en hemelde "mijn lief" hemelshoog op. Toen daagde de garagist op. "Ha die Belgen". Ik ben mijnheer Kennedy. Vreemde naam voor een Fransman. Zou die Amerika ontvlucht zijn ? Want die clan nemen ze daar meer voor schietschijf en dertig

jaar later draaien ze dan een film over u. Of zou hij na de landing in Normandië hier zijn blijven plakken bij een of andere typisch Normandische ? Ik kon dat moeilijk vragen. "U bent toch de Belgen die aan de dokter gevraagd hebben om deze Légère te kopen ?" Greet begreep dat ze met haar kerkuilen in de val was gelopen. Het was precies opeens alsof zij een lifster was, die ik ergens had opgescharreld. Ondertussen hemelde die garagist mijn liefde nog meer op. Greet zag dat nog meer oppositie voeren zinloos was en kwam met een venijnig vraagje. "Hoe gaat ge dat Bretoens kadoke hier meedoen, in uwe koffer zeker ?" Geen probleem prees de meer dan gezonde verkoper, als het moet, breng ik hem zelf naar België. Onder voorwaarde dat ik hem tot Parijs terugbracht. Dan kon hij de trein naar Rennes nemen. Dat gaf mij nog meer vertrouwen in mijn lief en in de garagist. Niemand onderneemt een rit van 750 km als hij niet zeker is van zijn stuk. Ofwel kunt u mijn remorque gebruiken, maar dan zat ik daarmee in België. Hoe zou die dan teruggeraken, met de NMBS klokvast ? Neen dat ging ook niet. Maar ik heb nog ooit een Belgische klant gehad, en die sloot een minimum verzekering af voor vijf dagen en nam de wagen zelf mee. Dat was natuurlijk de oplossing.

De afrekening

Dan kwam het belangrijkste : de prijs. Ik ging akkoord op voorwaarde dat hij mijn lief voorzag van een nieuwe onderrok. Geen probleem, hij zou de nieuwe hemel plaatsen, indien hij zeker was van betaling. Hij nodigde ons uit op de koffie, en dan kon ik ondertussen naar de bank bellen. Die bank heeft slechts 1 telefoonnummer, maar dat verstaat u nu nog niet. Zijn vrouw Eva, van Oostduitse origine, zette onmiddellijk instantkoffie. De melk was vers, maar mijn kopje bleef aan het schoteltje plakken. Haar Frans was eerder koeterwaals, doch Greet luisterde aandachtig. Ondertussen belde ik de bank om geld over te maken en de verrichting te bevestigen met een telex. Alles OK. De garagehouder vergastte ons nog op een proefrit om de koop te bezegelen tot in het naastliggende "Aux Routiers". Daarna moest ik Greet nog even wat bijles geven in het autorijden. In de BMW kon ze niet veel verkeerd doen er zijn slechts twee pedalen en de grootste is de rem. Greet reed goed en ik was tevreden, vooral over mijn aankoop.

Dinsdagmorgen belde ik mijnheer Kennedy, hij had de telex ontvangen ... geen probleem. Ik kon rustig ontbijten, het buffet zag er heerlijk uit. Veel volk was er niet, drie of vier eenzaten zaten afzonderlijk te eten. Geeneen had zijn secretaresse bij, vreemd. Wat zouden die mannen als werk verrichten om in een driesterrenhotel te kunnen logeren ? ... Groothandelaar in granen, P.R. van een melkfabriek of in de immobiliën ? Het interesseerde mij feitelijk weinig, want ik had mijn secretaresse mee. En ik kan u verzekeren, bij een daguitstap, sleurt die heel wat mee. De man aan het onthaal dacht telkens : die gaan er stiekem vandoor. We bezochten werkelijk mooie plekjes, spijtig dat de Amoco Cadis daar eens grondig zijn tanks heeft gereinigd, de olie zit nog altijd op de rotsen. Maar niet op de stenen die Greet hamsterde, kilo's en kilo's. Geen probleem, want we beschikten nu toch over twee koffers. Ik genoot als God in Frankrijk, alleen ik was toch al in Frankrijk. Donderdagmorgen bezochten we terug onze garagist. Hij scheen zich vergist te hebben in de prijs van de hemel. Hij had een budget voorzien van 2000 FF en de hemel kostte hem nu reeds 1940 FF. Geen probleem : als tegenprestatie zou ik hem op een etentje trakteren in een restaurant naar zijn keuze. Dat bleek achteraf een flater van jewelste. Vrijdagavond pikten wij het gezelschap op. Hij had zijn handen toch schoon gekregen en droeg zelfs een buitenmaats wit hemd. Voor het kader waar hij gereserveerd had, was dat ook wel vereist. Greet lachte heimelijk toen ze de spijkskaart zag. Die man ging mij hier een "col" passen, en of ... Maar ja mijne hemel stond, zonder te veel vuilpoten erin. Het gastronomisch menu leek nog de beste oplossing. En die man had tijd, veel tijd. En waar zijn graatmagere vrouw dat bleef steken, was voor mij een volslagen raadsel. Werkelijk lekkere vis, dat wel. En dan nam die kerel en zijn Eva nog koffie en gebak, zij niet. En dan nog Cognac, ik ook ! Het was al na twaalfen als we, enkele Eurocheques lichter, St.Brieuc bereikten. We rekenden dadelijk de hotelkosten af en lieten ons wekken om 5 uur. We kregen nog een lunchpakket mee

en vertrokken. Greet nam "de foto" van de klassieke overhandiging van de sleutels. Ik kreeg een bus olie en een kruik water en een sleeptouw mee ! Nu waren we op bijna alles voorzien. We namen richting Caen, Rouen, kwestie van de Franse hoofdstad te vermijden. Later heb ik die wel eens bezocht onder leiding van een veelbesproken gidse...

Terug huiswaarts

Greet volgde uitstekend, want volgen is moeilijker dan voorop rijden (Maak dat Dirk maar eens wijs !). Rond 9 uur namen we ons ontbijt. Geen problemen met mijn lief. Na Amiens namen we richting autoroute. Dik noen bereikten we de grenspost. De douanier leunde in zijn deuropening en liet mij gewoon door. Er was toch geen enkel probleem, een Franse wagen met Franse nummerplaten. En wat doet een doorsnee Belg als hij het Belgisch grondgebied bereikt, hij eet friet. Greet belde nog even Bompa kwestie van genoeg sandwiches te voorzien. Zij was mijn achterste al meer dan moe gezien, maar ja volgen maar, volgen maar. Hoe verder we ons van de grens verwijderden, hoe meer beziens en hoe meer aanmoedigingen ik kreeg. Vooral van Fransen die mij voorbijstaken. Aan de nummerplaat konden zij zien dat ik uit Bretagne kwam. Wisten zij veel dat ik er met een stuk van hun patrimonieel erfgoed er vandoor was. Maar het begon stevig te regenen. Ik kreeg het bijzonder moeilijk, vooral met het opzweepend water van camions. De ruitenwisser deed wat hij kon, maar het was soms als onder de rokken van een non, je ziet geen kl... (serieus blijven he ...).

Nijvel was kalm : dit was toch geen weer om een bende op shopping te sturen. Het bleef regenen tot in Boutersem-city. Bompa kwam maar efkens kijken. Hij had nu geen tijd, er was voetbal op T.V., wat gaan de mensen hiervan denken, een zot die geen toeren doet is gene zot. Na deze verwelcoming parkeerde ik mijn lieveling behoedzaam binnen. Ze had mij niet teleurgesteld, 750 km op één dag, zonder panne, dat was goed gereden.

Eerste kennismaking met LOV

De zondagmorgen al trok ik er met mijn lieveling op uit voor haar eerste Belgische rondrit. We lieten haar bewonderen door enkele familieleden, en een van hen bemerkte in Lubbeek-veld een sliert oldtimers. Wie zoekt die vindt..., en ze bleken goed versholten te zijn in een café te velde... Veel open wagens in het deelnemersveld. Dat moet toch erg koud zijn bij valavond ? Ik parkeerde op de binnenkoer en verzekerde Greet dat het niet lang zou duren. Ik wilde mij alleen voorstellen en vragen hoe ik kon aansluiten. Zij wist ook wel dat ik niet meer te houden was. Ik overschouwde de glimmende karren en waagde mij in het hol van de leeuw. Het was juist een Breugels feest, maar dan in moderne versie. Eén ding was zeker : als de voorman zijn vol glas zou laten vallen, zou de rest niet volgen. Die mannen hadden danig in de wind gereden, allemaal met bloeddoorlopen ogen van buiten te zitten... Toch bleek er heel wat interesse voor mijn lieveling, hoewel ik slogans hoorde als "'t is beter dat hij iets betaalt !" of "hij had beter zijn vrouw naar binnen gestuurd om kennis te maken". Vooraleer ik iets kon zeggen waggelde die horde kerels naar buiten, bezweet in hun hemd. Er waren er een paar met stapmoeilijkheden, maar dat was waarschijnlijk van te lang in hun kuipzetels te zitten. Zouden die mannen urenlang rijden zonder te stoppen ? Het was een fraai zicht buiten, de ene hing over mijn achterportier, de andere zat ongevraagd op mijn voorspatbord. Dat was zeker om enige metaalmoeheid op te sporen. Ik hoorde de verwarde zinnen : "Weer nen Traction, en dan nog van na den oorlog". "Wanneer gaan de mensen eens iets origineels kopen ?" "Niet in de originele kleur !"

Ze trokken met mondjesmaat terug naar binnen, behalve eentje. Ik dacht van hem te herkennen vanuit mijn atheneumtijd, maar omgekeerd zeker niet. Toch die dag niet ! Zijn geweldige bakkebaarden liepen over in een indrukwekkende snor. Die moest toch

problemen hebben bij het soep eten ? Intuïtief dacht ik nog : "Dat is zeker hun raadsman". "Zeg hoeveel hebt ge uw bakske betaald ?" vroeg hij op de man of. Hij vond de prijs menselijk, voor een Traction tenminste... Ik ging dan ook mee naar binnen, en aan het eerste tafeltje zat een lachende, glunderende man. Hij zag er nog de meest betrouwbare uit van het hele circus. Dit was nu LOV. Hij gaf een lang smal naamkaartje met 2 telefoonnummers. Het bleek dat hij een eigen bank bezat. "Ge kunt beter eens in de week bellen", adviseerde hij en dat leek mij ook de beste oplossing. Indien ik hier Greet diende tussen te sleuren, hadden we nooit aangesloten bij LOV. De eerste aanblik van iemand of van een vereniging is niet altijd de juiste, alhoewel ze soms hervallen in toestanden zoals te Lubbeek-bos.

Volgens Greet was het toch maar een luidruchtige bende, maar ik verzekerde haar, dat wanneer men die personen vanaf het begin van de rally zou volgen, zij er een totaal andere kijk op zou krijgen. En ik ook misschien ... Ik ben immers niet aan mijn gat gedoopt.

De naturalisatie

De volgende maandag reed ik onmiddellijk naar het douane-entrepot in Leuven, om mijn liefje te naturaliseren. Dat liep niet van een leien dakje. Eerst naar DAVA, die voor mij de nodige formulieren invulden. Dan naar de hoofdcontroleur, voor de goedkeuring en een handtekening. Tot dan geen probleem. Dan moest ik betalen bij de ontvanger. Maar nu had de kuisvrouw net gedweild en kon de kassier niet aan zijn kassa voor het droog was. De kuisvrouw bleek meer gezag uit te stralen als de hoofdcontroleur. Ik stelde voor al maar eerst de chassisnummers te vergelijken, maar neen. Eerst opdrogen, dan betalen en dan vergelijken. Het was al bijna zo erg als op de belastingen. Na de opgedroogde betaling, kwam de keuring. Een stagiaire, voor een jaar, zou die klus klaren. Het chassisnummer bleek op een plaats net iets te veel oververfd. Ik diende dus eerst naar de garage te gaan om dat nummer beter in te kappen. Ik beloofde terug te komen. Maar geef toch nu al die papieren mee ? Zelfs mijn partijkaart van de administratie hielp niet. Ondertussen stond al het personeel van het entrepot reeds rond mijn lieveling. Niemand hielp mij. Ik werd lastig. Nu begreep ik de kortzichtigheid van al die ambtenaren. Ik toog naar de hoofdcontroleur. Die was ook al terug opgedroogd. Na de vraag om even de telefoon te gebruiken om een bepaald familielid te bellen, was plotseling alles in orde. Je begrijpt toch wel dat een stagiair niet direct alle reglementen kent ! Ik kreeg het begeerde papiertje mee, op voorwaarde dat ik dat chassisnummer beter liet inkerven. Ze wachten daar nog steeds op mij. Bij de verzekering bleek alles in orde te zijn. Na het invullen van de oldtimerverklaring was ik gerust en was mijn lieveling volledig Belgisch op de gele koplampen na ...

Kort daarna werd ikzelf opgetakeld en pas zeven weken later was ik terug thuis. Ze hadden zeker moeten wachten op een stuk van bij Anglo-Parts. En wat doet een Belg als hij juist thuiskomt, juist Jef, hij sorteert zijn briefwisseling. Onderaan lag een smalle grijze enveloppe van een bepaalde administratie. Ik dacht die moeten zich vergist hebben. Want echt zoveel aftrekbare kosten had ik niet op mijn afgifte. Zouden ze me nu aanzien als een echte zelfstandige ? Geef toe die hebben veel kosten, een WE hier in belang van de zaak, een auto die geen enkele kilometer gebruikt wordt voor privé-doeleinden, een bloempot voor de living, een klein geschenkje voor de dochter enz... zouden ze mij daarvan nu echt verdenken ? Langzaam keerde ik de enveloppe om, hij was stijf hard en lang en als ik erover wreef voelde ik de lettertjes, mijn Belgische nummerplaat. Ik heb gehoord dat ze er nu veel sneller werken als in '89, tenminste als hun personeel zich niet kreupel valt in Engeland op de rommelmarkt.

André Rondou

En zo geraakten onze André en Greet aan een echte Traction. Ik geloof zelfs dat hij daarna nog een ander autootje gekocht heeft. Maar dat wordt waarschijnlijk een heel ander verhaal.

Boekje 70 - 3/92

Rally van Antwerpen

7.30 uur. Verzamelen parking Vitalac Veltem, maar om 6.30 uur word ik reeds gewekt door Robert die mij er van op de hoogte brengt dat hij moet forfait geven door Leroy junior die stokken in de wielen komt steken van Austin Seven door zijn oorontsteking. Ik verlaat de nog slapende verkaveling en rij naar co-piloot van Robert, Oscar, die niet had ingeschreven met Adler (want hij is hem aan 't ombouwen tot bloembak voor géraniums, Hélène vindt dat veel mooier en dan heb je alle dagen van de zomer er plezier van). Aangekomen op afgesproken plaats en uur waar team Laeremans reeds eerste witte kleine korte maar krachtige vitaminen heeft veroverd. Ik neem plaats als co-piloot en Oscar als bakkenist achter in de T-Ford van Albert en we rijden met onze magere LOV karavaan richting Antwerpen, uitgewuifd door watertandende Robert die ons de geruststelling meegeeft dat hij standby thuis is in geval van pech. Langs Mechelen richting Antwerpen onder de grijze zeverende wolken maar onze chauffeur met een smile tot achter zijn oren halen we bijna het centrum. Maar mijne piloot kan het niet laten en rijd zijn ijzer lief onder het afdak van een pompstation, er loopt iets mis met de onsteking. Trilbobijnen worden van plaats verwisseld en de bedrading gecontroleerd. Met een gezicht vol spanning en knagend op zijn snor werkend met handen en voeten rijden we door het centrum van Antwerpen waar af en toe de zwarte Lady haar ontstekingsproblemen laat horen en arriveren zo uiteindelijk op het verzamelpunt Het Steen. Terwijl Jan en ik ons begeven naar het secretariaat om de nodige drank, eetbonnetjes en rallyplaat te veroveren, hebben Albert en Oscar al de operatiehandschoenen aangetrokken, de panne wordt snel gevonden, de verdeelkap staat in kortsluiting, Albert is niet voor niets elektricien-loodgieter. Met prehistorische middelen wordt dat hersteld om tijdig de start te kunnen nemen van de ochtendrit. Na 25 km gereden te hebben en in de geburen van een café krijgt onze zwarte opnieuw haar petten. Wij drinken eerst natuurlijk nen goeien Duvel, want we liggen voor op ons tijdschema (wel abnormaal voor LOV). De verdeelkap voor de tweede maal gedemonteerd en bingo onze Albert laat het billeke uit de verdeelkap vallen dat op kinderkoppen van kasseien alle kanten uit kan aan de bosrijke kant van de weg. (We lagen eens voor op het tijdschema !). Na een kwartier op handen en poten te hebben gezocht naar "billeke" komt den Beire tot de concluze dat het zonder billeke ook gaat. (Albert gaat gij bukken of moet ik op uw treeplanken gaan staan ?). Op de middagstop "picknick" aangekomen krijgen we eindelijk de kans en tijd om het wagenpark te bewonderen met enkele uitblinkers. Een Bentley 4.1/2 1936 eerste eigenaar, een Lagonda 4.1/2 1939, een prachtige Renault autobus 1938 goed voor 50 L super per 100 km met de nodige geklede retro beladen passagiers en als oudste deelnemer een Peugeot 1906 (proficiat voor deze deelnemer die tegen 25 km per uur de rondrit van 130 km uitreed). We snijden de namiddag aan en langs prachtige landelijke wegjes en zonder dat we het wisten eventjes door Nederland ruikend naar koeien- varkens- en kiekemest belanden we terug in de bewoonde wereld, waar onze zwarte schone voor de derde maal haar kuren krijgt en ongelooflijk maar waar, in de omgeving van een verdacht caféke, zou je willen geloven dat de Ford een oogje heeft op Jan. We loodsen ons de parking op, Albert die al enkele keren op onze Heer van hierboven heeft geroepen opent de rechterzijde van haar zwarte bloes om even de trillingen van haar bobijnen te controleren, op het eerste gezicht alles OK.

In de luidruchtige discokroeg waar een goed gespierde en voorzien van oren en poten bazin ons pint bezorgt, Albert verliest zijne moraal, geeft mij de opdracht om het rampenplan in te schakelen en Robert te bellen om zijn trailer mee te brengen naar het eindpunt 's Gravenwezel.

Ik begeef mij achter toog en probeer bazin Margriet zonder lichamelijk contact te passeren. Met aan het rechteroor keiharde discomuziek en aan het linkeroor de hoge tonen van Leroy junior probeer ik Christa in stereo duidelijk te maken van het probleem. Maar onze trailerboy is reeds vertrokken naar Antwerpen. (De reden moeten we niet ver gaan zoeken). Ik breng het nieuws over aan Albert en deze roept nog enkele keren op diene

van hierboven. We drinken ons pint uit en verlaten het café op 't hoekse. We starten de motoren en zou je willen geloven dat het Fordje schrik heeft gekregen van zijn baas, nog nooit heeft ze zo gereden, ze kruist tegen 70 km/u, rijdt bergop als de beste zodanig dat Albert ze moet intomen om niet het achterste te kussen van de voor ons rijdende Minerva 3L. 1929. Ondertussen is Oscar aan het veranderen van nationaliteit en kruipt in zijne vuilzak daar hij kou heeft aan voeten en knieën. De wegwijzer 's Gravenwezel 5 km in zicht en het einde is nabij en we rijden door een prachtige villawijk waar Mercedessen, Porches en Ferrari's ons van de reisroute afleiden. We draaien de poort in en parkeren ons naast het kasteel waar we vergast worden op een koel pintje of frisdrank. Ondertussen is Lena en Ingrid een tafel gaan veroveren van acht personen. Na een uurtje gewacht te hebben, komen ze uiteindelijk met het voorgerecht en 1-2-3 op. Nog een half uurtje wachten en dan het hoofdgerecht, niet te geloven, een kip van Ethiopië en een gebakken patatje uit Biafra. We kunnen Albert niet meer houden en besluiten te vertrekken. Van Antwerpen naar Mechelen in kolonne op kop Albert-Oscar gevolgd door het Laeremans team waarin ze op de achterbank zijn overgegaan tot de mond to mond ademhaling, wat wilt ge na zo een dag en aansluitend Robert in de moderne Honda draaien we rond 21.30 uur de Rene Everstraat in met 270 km op de teller, waar Annemie reeds ingelicht door Christa hare halve trouwboek opwachtte. Uiteindelijk was dit weer een prachtige dag met veel verrassingen, maar aan de ene kant van de medaille kent Albert zijn Thin Lissie van binnen en buiten en ben ik ervan overtuigd dat na nog enkele rally's Henri Ford's first Lady probleemloos zal rijden als de beste, aan de andere kant kan ik me nu inbeelden waarom Annemie er zo gespannen bij zit als je ziet wat handen en voetenwerk er bij te pas komt om met een T.Ford te rijden zonder te spreken van het inschatten van de remafstand. Ik weet nu waarom Albert geen Leffekes meer drinkt.

J. Stock

Boekje 73 - 6/92

Eerste kampeerweek-end : LOV in première !

Zaterdagmorgen 17 oktober '92, ik werd wakker om 9.30 uur, licht ontbeten in bed, telefoon van Jos. "Zeg, heeft Mick al gebeld ?", vroeg hij. "Niets van gehoord" zei ik. Of toch ? Beneden op het bord tegen de muur had Lieve (mijn echtgenote) genoteerd van dringend terug naar Mick te bellen. Dat bord is soms nog onze enige communicatie tussen Lieve en mij ! Ja, het bord had ik gisterenavond, of deze morgen niet gelezen als ik thuis gekomen was. (Ter verduidelijking : ik was vrijdagavond nog eens mee gaan "garçonnen" met Oscar, en het was weer eens vroeg geworden, met die man weet je nooit he !).

Bon, terug naar Jos langs de phone, Mick z'n jeep lag in panne, V-riem over, gisterenavond bij het ophalen van het brandhout bij Jos, en nog juist terug in Holsbeek geraakt. Maar ja, de jeep moest hersteld worden, anders geen hout, en geen hout geen vuur en geen vuur kou lijden ! Ik belde terug naar Mick voor te vragen welke riem het was. "De korte" zei hij.

In de vroege namiddag Jos en ik naar Holsbeek, ander riempje gestoken, jeep terug klaar ! Intussen was het al 15.00 uur geworden. Dirk ging om 15.30 uur bij mij zijn. Ik moest nog alles inpakken ! Iets later kwam hij toe. "Fantastisch weer, he !" "Als het zo maar blijft" antwoordde ik. We begonnen (of liever gezegd probeerden) al ons kampeergerei in de MG te krijgen, koffer zat al heel snel vol. De tent, luchtmatras, slaapzakken, mijn attributenkoffertje moesten we op het bagagerekje binden. Dirk had al plaats genomen als co-piloot, aan z'n voeten LOV brandblusser (we gingen toch vuur maken, en les hadden we al gekregen), rallyplaten, routing, bandrecorder en m'n avondeten. Ik zag Dirk bijna niet meer zitten ! Het leek juist de vlucht naar Egypte, maar dan nu op vier poten ! Mijn burens keken heel raar als we voorbij reden, en dachten : heeft Lieve hem dan toch uiteindelijk buiten gesmeten ?

Om stipt 16.30 uur kwamen we aan als eersten aan café "De Molen" te Bierbeek. Binnen gekomen bekeken de andere café-gasten ons maar raar. Of was het alleen maar naar Dirk ? Hij droeg wel twee mutsen, zes pullovers, twee paar lange onderbroeken en een paar rubber vissersbotten (met schietgaten). Even later kwam de rest van de familie Claes nog afscheid nemen. Stoffel en Marleen, (ja deze keer mocht Marleen meegaan en moest Kathleen thuisblijven !) vielen ook binnen. Met als uitleg : "Wij blijven niet kamperen, we rijden deze avond terug af". "Wat een broekschij ... zijn jullie" zei Dirk. Maar ja ieder z'n zin. Daarna kwamen ook Jos, Mick en Luc met aanhangwagen, vol eiken balken, binnen. Iets gedronken, en Dirk gaf het startsein. Stoffel en Marleen waren in druk overleg. Resultaat : ze gingen toch maar hun tent en slaapgerei halen ! Hoe rap danen mensch van gedacht kan veranderen !! Dirk bloosde op, toch nog een chauffageke bij voor tijdens de nacht ons op te warmen !!

Romein, Catherine en Stan zouden ons opwachten om 17.30 uur te Jodoigne. Wij waren stipt daar, zij ook. Maar zonder de twee moto's. Stan z'n moto weigerde dienst en Romein mocht niet van Catherine. Ze was bang, indien hij bij z'n Gillet door die kou moest rijden, dat er bepaalde dingen gekrompen, zelfs in bevroren toestand ginder zouden aankomen, en dat ze dan te lang zou moeten zoeken voor gebruik ! En blijven overnachten was er ook niet bij voor die drie (zoiets hadden we nog gehoord). Onderweg gingen we nog eens bijtanken, zodat Stoffel terug bij de groep kon aansluiten. Dirk telefoneerde nog eens naar Oteppe, en zei dat de kudde eskimo's om 18.45 uur zou toekomen. Stoffel was nog niet te zien.

Terug op weg, maar ditmaal met de lichten aan, opletend rijden want de straatverlichting was daar nog van bij "juzekens" tijd, en soms ook geen verlichting ! Opeens een getoeter achter ons, wij de kant in, wat bleek ? Een slaapzak was gaan vliegen van het bagagerek en belandde recht op de schoot van Catherine ! "Volgende maal spring ik eens uit de auto" zei Dirk. "Mals vallen kan ook eens leuk zijn".

Raar maar waar, klokslag 18.45 uur stonden we voor de bareel van het kasteel van Oteppe. Intussen was Stoffel al terug aangesloten. De gerante kwam ons uitleggen waar we onze tenten mochten rechtzetten (en die met een piket ook). Het voetbalveld voorbij, na de toiletten rechts naar beneden, daar zou het moeten zijn. Zo gezegd, zo gedaan. Op een bepaald ogenblik kwamen we in een donker gat terecht. Geen verlichting, niet meer. "Stop" zei Dirk, volgens mij moet het hier zijn. Hij kijken, en na een poosje verscheen de eskimo terug. Ja, hier is het. We parkeerden onze voertuigen rond een afgezaagde boom waar later het vuur werd op aan gestoken, zodat we het mooie gras niet moesten beschadigen. Een gemetselde barbecue in octagon vorm was tevens binnen handbereik ! Ook die werd onmiddellijk aangestoken door Romein, daar hij toch geen tent op te slagen had. De rest begon aan die zware taak. De echtgenote kwam nog een kijkje nemen en wist tevens te vertellen dat er nog een chalet vrij was, tegen bijbetaling natuurlijk. Romein nam dit aanbod ook aan. Kort besluit : In 't begin gingen er twee koppels niet blijven overnachten, en op het laatste was iedereen blijven slapen. Ze wilden beslist niets missen ! Sommigen begonnen aan het aperitief, anderen begonnen maar direct van het gegrilde vlees te eten. Een bepaalde persoon vond z'n fles jenever en z'n barbecue niet meer terug. Den deze had dat natuurlijk weer gedaan, eens gedaan, altijd gedaan ! Maar deze maal had ik een goed alibi, dus die bepaalde persoon ging dan toch twifelen of ik de dader was. Stoffel begon eerst appels te eten, daar hij niet teveel vlees bij zich had, dan was z'n maag toch al half gevuld !

Opeens zagen we in de verte een onbekende persoon afkomen. Tot nader inzien bleek het Staf Boon te zijn. Die had dan toch z'n woord gehouden, van later te komen ! Niemand had hem nog verwacht (om 22.30 uur). "Ik heb eerst nog naar Lieve gebeld, om het adres te vragen" zei hij, en die verklaarde mij ook al gek om nu nog naar ginder te rijden en blijven te kamperen. Vermits hij met z'n limousine niet tot op het kampeerterrein kon rijden (gesloten bareel), gingen een paar mensen mee om z'n tent en slaapgerei en een bak bier helpen te dragen.

Rond het vuur werd er over alles en nog wat gebabbeld (of gezeverd ?). Hoe later het werd, hoe straffer de verhalen werden. Er werden cocktails gemixt van cola-light naar Hoegaarden, Kriek, Westmalle, Bacardi, de herrezen jenever, gewone Stella enz... al bij al, de Professor in Leuven leek er niets tegen ! Stan (onze stoker) wierp nog een paar blokken hout op het vuur, aan een blok hing zelfs een klein vaandel. "Pas op" riep Dirk nog. De hoes van Stoffel z'n tent hing er aan ! Maar het was te laat, een mooi gat was erin gebrand ! Ik zag Stoffel al hardop denken (hij is toch ook ir.) ! Hoe moest die dat thuis gaan uitleggen ? Want normaal bleef die niet overnachten !

Later op de avond probeerde nog iemand mij een voedselvergiftiging aan te doen, door op m'n geroosterde appels zwarte peper te doen ! Vandaar dat ik na een dertigtal minuten een serieuze black-out kreeg ! Amen. Tot 's morgens 7.00 uur. Ik werd wakker, toch in de tent, van koude voeten (alcohol was blijkbaar niet tot daar gezakt !). Ik keek of m'n collega Dirk nog sliep. Ik schrok mij een bult ! Wie lag er hier naast mij ? Een oud madammetje met een witte gebreide muts aangetrokken tot onder hare neus, zes pullovers, handschoenen en een pak dekens op haar ! Jezus Maria, dat was niemand van ons; schoot er door mijn hoofd (en dat deed al pijn).

Na eens goed door m'n ogen gewreven te hebben bleek het dan toch Dirk te zijn.

Intussen zaten Stoffel en Marleen al terug rond het vuur buiten. Dat kon ik moeilijk begripen, hij had toch z'n mini-opwarmertje bij zich ! Of had die dan toch forfait gegeven ? Na eens buiten rond gekeken te hebben, leek het op een echt slagveld, er lagen zelfs afgesneden vingers van plasticen handschoenen (maar dan wel verpakt) overal rondgestrooid, had Marleen dan toch alles overboord gegooid ? Nadat de ochtend vorderde, kwamen er meer en meer lijken uit hun tent opdagen (geen verdere commentaar nodig).

Naar 9 uur toe zakten we af naar het kasteel om gaan te ontbijten. Spek met eieren had Dirk ons beloofd. De tafels stonden al mooi gedekt, een buffet met verschillende soorten brood, boter, konfituur enz. was voorhanden. We konden eveneens kiezen uit koffie, thee en warme chocolademelk. De kippen en de varkens werden per twee borden opgediend. Mick schoot nog een paar foto's, zelfs een groepsfoto, waar hij zelf ook nog bij op

wou staan. Maar de timer van z'n fotoestel was hem telkens te vlug af ! Dan maar hulp vragen aan de serveuse, die kon natuurlijk niet weerstaan aan Mick z'n mooie ogen en ze nam er dan ook maar direct twee !

Na het lekkere ontbijt begaven we onze terug naar het slagveld en begonnen aan de clean-up ! Daarna vertrokken we terug huiswaarts. Stoffel had nog een probleempje met z'n voorste remmen, maar dat werd dan vlug hersteld door een wieldeksel af te nemen. We hielden nog eens halt in Piétrain (chez Romain) om Stan z'n voertuig op te pikken. Daar werd er nog een drankje aangeboden van het huis, wat mij opviel, was dat er overwegend negersap werd gedronken dan sap met schuim ! Daar moest dan toch een reden voor zijn. Er werd besloten niet meer langs het Zoetwater te rijden. Op het einde zijn Dirk, Luc en mezelf nog de laatste gaan drinken in de "Molen" (ons vertrekpunt). Waar we nog even nababbelden over een zeer geslaagd 1ste kampeerweekend van LOV. Dank aan Dirk Claes, die dan toch weer het initiatief genomen had iets te organiseren, dat uitgroeide tot een heel tof kampeerweekend ! En zeker voor herhaling vatbaar is !! Nogmaals dank, Dirk.

Geert Collaerts

Boekje 76 - 10/92

Recept van de maand op aanvraag van Stoffel Mulier

Kip met metaalslakken op Bourgondische wijze

Gebruik bij voorkeur witte leghornhennen type blue lagoon. Onthoofd de hennen met een pince-grippe en laat ze vervolgens met pluimen marineren in loodvrije benzine (dat om loodvergiftiging en pseudo-vogelpest te vermijden) gedurende twee dagen.

De hennen droogdeppen en flamberen tot alle pluimen verdwenen zijn. Blussen met ingekookte aflatolie.

Laat 15 minuten zachtjes sudderen in gesloten carterpan. Vul de kip met een mengsel van look, smeervet en metaalslakken. Liefst vers gedraaide. Vul de vetspuit met de vulling en spuit de hennen via hun gat vol.

Zet het geheel nog twintig minuten in een zachte oven. Serveren met een brochette afwisselend gevuld met bougies en visplatinékes.

Bij dit robuuste recept past dan ook een stevig wijntje, suggestie van de chef : een overweldigende Bordeaux Saint Emilion Grand Cru 1986.

Smakelijk

Dirk Claes

Boekje 81 - 4/93

Het waar gebeurde verhaal van drie mannen en een jeep

Of het avontuur van drie mannen die op safari vertrokken, maar die nooit verder geraakt zijn dan de Sint-Jansbergsesteenweg. Maar sta me toe te beginnen bij het begin. Aan de oorsprong van de expeditie lagen Mic Mertens en zijn Landroverjeep; deelgenoten aan het exploitatiewaard waren Eric van de gelijknamige garage en de schrijver van deze tekst. Ik dus, helaas.

De Mic. Mic de Flitser noemen sommigen hem nog altijd, want Mic is namelijk van beroep fotograaf. BAMC'er van in het begin, daarna enthousiast LOVer. Heeft al deelgenomen aan enkele merkwaardige expedities van onze club zoals Arras, Chartres en het eerste kampeerweekende in Oteppe.

Oorspronkelijk reed Mic mee met zijn Ford Anglia. Sinds enkele jaren staat dat voertuig echter op stal. Mic heeft namelijk resoluut gekozen voor het ruigere werk, de jeeps, de 4x4, veldwerk, de mannen die 's zondags in alle vroegte kettingzaag en vriendin in de laadbak smijten en er dan invliegen.

Velen waren verbaasd door die plotse omslag van brave burgerman maar eco-killer bij Mic. Ik niet. Ik ken deze man namelijk al 18 jaar, mijn halve leven dus, ik heb zelfs nog mee zijn jongmansleven afgedronken. Welnu, in deze vriendelijke middenstander schuilt een bijwijlen wat woeste aard, met drang naar grootse daden. Wist u bijvoorbeeld dat (en dit is echt waar) Mic recordhouder is in het-2pk-op-zijn-kant-draaien-en-dan-op-de-flank-doorschrijven ? Vastgesteld door de Franse wegepolitie : 151 meter. En nu gij, of hoe-de nie goe ? Het is spijtig dat deze discipline in België nooit van de grond is geraakt, zoniet had LOV een recordhouder in zijn rangen geteld.

Dus voor Mic geen meisjes- of mietjesjeep genre Suzuki Swifteke of zo, nee, een Landrover long wheel base, ex-British Army in Germany dus linksgestuurd. Jaren terug heb ik hem mogen gaan halen. Waar rijdt die jeep met dat venjke heen, zullen de andere weggebruikers hebben gedacht, zeker toen ik ter hoogte van het Vuntcomplex in Wilsele bijna met mijn jeep en nog iets de gracht inreed. Deze Landrover is evenmin voor clubleden Jos, Geert en Pierre een onbekende. Op een warme zomernacht hebben ze tot 5 uur in de morgen gegraven om de mastodont uit een poel brak water te krijgen.

Via clublid Xavier heeft Mic kennis gemaakt met een jeepclub. Een jaar terug ben ik als guest met die mannen eens meegereden en dat viel best mee. Vastrijden en ingraven tot aan de assen, bomen afzagen of uittrekken. Zondag 25 april was het weer zover : 25 jeeps zouden een bolleke-pijl rally doen en Mic vroeg of ik meeging. Ik weet van mezelf dat ik niet zo goed ben in navigeren, dus vroeg ik op mijn beurt Eric mee.

Ik steek mij die ochtend volledig in militair tenue - à la guerre comme à la guerre n'est-ce pas, Peggy voorspelt 23 graden, de mannen zijn zelfs niet veel te laat, de dag kan niet meer stuk. 300 meter van mijn voordeur, voor de poort van het Sint-Pieterscollege blijft de jeep levenloos dwars over de weg staan. Geen lievemoeieren helpt. Tot Mic ziet dat het wijzertje van de benzinemeter in de linkse hoek ligt. "En ik had hem volgetankt !"

Dan moet hij vaststellen dat de benzinekraan onder de zetel van de passagier op CLOSE staat. Korte verklaring : op de passagierszit zat Eric, die onschuldig pleit. Ik ken Eric al jaren. Hij liegt. Gegarandeerd. Aan k*****trekkers heeft LOV immers nog nooit gebrek gehad.

Het volgende obstakel zijn de werken aan Capucienenvoer. Weg onderbroken door ladingen grove kiezel. Eric suggereert langs zijn neus weg dat dat voor zo'n jeep toch

geen probleem kan zijn. Nu moet je weten dat zo'n uitspraken op Mic werken als een rode lap op een stier. Ik moest onmiddellijk denken aan een prachtig privé-domein ergens in Perk, enkele jaren terug. Dirk had dat voor de Breugel Amicale "georganiseerd", maar wee ons als er een wiel op het gazon zou komen. Toen was een schalks "Mic zou de jeep die berg opkunnen?" van gepat. smrlp. Geert Collaerts voldoende om Mic en twee ton Landrover het decor in te jagen. Terug naar het verhaal : we nemen dus een aanloop en hijsen ons bovenop een richel grove stenen. We rijden plomp vast. 4x4, sper en we klappen er niet meer over, tenzij dat we oerenthart met de buik (lees versnellingsbak) over de grond sleuren.

Als uitgelaten veulens stuiven we de oprit naar de E40 op; we moeten namelijk in Overijse zijn. Mic geeft plankgas om vast te stellen dat de Land niet trekt; op de pechstrook bemerkt hij dat de 4x4 en sper nog ingeschakeld staan ! Wie iets van jeeps kent, kent de volgende optelsom :

sper + verhard wegdek + gas plancher = ganz kaputt

Ja genau sogar schade, der Krieg ist bestimmt vergangen. Ons van geen kwaad bewust darren we verder, we slaan linksaf, Egenhoven dorp door, dan de lange bergop naar de brug over de E40. Dat wordt onze kalvarie. De primaire as van de versnellingsbak slaat los en laat zijn ongenoegen duidelijk horen. Ik ga niet zeggen dat de losgeslagen pignons ons rond de oren fluiten, maat 't is niet veel minder. Kant in, driehoekje plaatsen en conseil de guerre. Drup, drup drup uit de versnellingsbak. Mic maakt met enkele kernachtige uitspraken komaf met de twintig jaar christelijke opvoeding hem verstrekt door de heer Leon Mertens en diens wederhelft. We keuteren wat met toernevissen in de boite, maar niks aan te doen.

Mic gaat bellen naar zijn jeepvrienden, Eric gaat de takelwagen halen in Herent. Ik offer mij edelmoedig op om het fort te bewaken. Node zie ik mijn maats de lange mars aanvatten. Aangezien het zonnetje zo heerlijk schijnt, zie ik niet in waarom ik me niet comfortabel op het canvas dak van de jeep zou uitstrekken, om mij op die manier nag beter van mijn zware opdracht te kwijten. Wat ik vanuit mijn verheven stelling het volgende uur observeer, is echt Vlaanderen op een zondagochtend :

- drie zwermen wielertoeristen;
- een boer met een ploeg met 12 (twaalf) messen en een tractor als een bulldozer;
- slierten crossmotoren;
- mannen met hun vrouw;
- mannen met de vrouw van hun buurman etc, etc.

Zonder verpinken sleurt de lier de Landrover op de rug van Eric's Mercedes. Ik blijf tijdens het afslepen rustig achter het stuur zitten, en zo geraken we zonder verder omhaal in Herent. We laden ons hele hebben en houden in een 2cv over. Als Eric en ik even de aandacht laten verslappen, wil Mic zich snel met de sleepkabel aan een struik verhangen. Zoiets kunnen we niet hebben, die kabel moet nog dienen !

Als ik uitstap aan de Parijsstraat, voel ik zes paar rijkswachtogen in mijn rug. Op twintig meter van mijn huis word ik voorbijgereden door een anonieme rijswacht-Jetta met nog eens drie rijkswachters, en aan de Sarma bemerk ik nog een rijkswachtcombi. On m'en veut quoi ? Pas later, bij het journaal van halfacht, snap ik waarom ik met mijn crewcut (brosse van 6 mm), combat shoes, smoke vest en webbing zo argwanend door de armen der wet werd bekeken : er was die dag een Vlaams Blok-congres in de stad. Ik als Vlaams geblokte, ik mag er niet aan denken.

Patrick Peeters

Boekje 82 - 5/93

Goed bien is niet slecht - Het tweede kampeerweekend van LOV

Proloog

Vorig jaar heb ik de eerste editie van het kampeerweekeind gemist. Ik weet niet meer waarom, ik vermoed dat ik toen gewoon geen zin had om vergast te worden op een barbecue. Den Duits en die arme Joden, ik heb miserie genoeg gezien in de oorlog. Om diverse redenen, die u bij lectuur van dit epistel duidelijk zullen worden, had ik dit jaar wel zin om eens uit de bol te gaan, de trossen los te gooien, kortom de bakens te verzetten.

Ten eerste had ik de indianenverhalen van vorig jaar gehoord, en de foto's van Mic de Flitser gezien : veel vuur, weinig volk, veel ambi, weinig eten, veel drank, nog meer ambras, de nachtwandeling, het ongelukske van Geert, de Russische muts van Mafrans, het bakske bier waarmee Staf Boon er om middernacht nog doorkwam.

Ten tweede : net vorig weekend is mijn beste vriend Vincent in de echt getreden. En we hebben het ook echt gedaan : dus mijn eerste smoking gekocht met een neuke (van het Franse woord un noeud welteverstaan). Ik was getuige of in het Engels The Best Man, 's avonds ben ik dan nog tot animator gebombardeerd, afijn, een hele dag tof en hard werken met grote schep uit. Heel tof, vooral als je het weekend daarop het tegenovergestelde kan doen. Vuile jeans opgezocht, nog wat kledij die mag beroken en rubberlaarzen. Na de smoking de cowboy, of misschien beter nog de clochard.

Ten derde, en dat wel hoogst onvoorzien, onverwacht en vooral ongelegen. Zoals de LOVers misschien weten, staat mijn Traction na zeventien Alpenpassen van de grote vakantie al van augustus met zijn voorpoten van de grond in de Rattemanspoort. Diagnose : kardanassen behoorlijk doodversleten. Ik heb echter de flater begaan alles te demonteren voor eerst eens naar nieuw rond te zien. Na zeggen en schrijven twee maanden een lakonieke telefoon van Autoparts, of ik mijn hele boeltje wou komen ophalen, want ze vonden de juiste kruiskoppelingen niet en eigenlijk konden ze er ook niet aan uit hoe die ooit waren gemonteerd ! A la bonne heure ! Als troostprijs kreeg ik wel een fonkelnieuwe kardan mee die er erg op trok.

Wat doet een leraar in de Allerheiligenvakantie ? Uitslapen van de trouwfeest van Vincent. Zo hard dat ik zelfs Uytterhoeven mis 's avonds. Maandag nog niet veel zin, dus nog maar een boek gelezen. Dinsdag de hele kelder en de verwarming gekuist. Woensdag naar Brussel, want ik heb mijn hele voorraad boeken weer uitgelezen. Donderdag begin ik bij en met Stef die kardans te bestuderen. Niet veel beweging in te krijgen, maar dank zij de gouden handen en de draaibank van Stef staat er om halfacht 's avonds een halve ineen. Ondertussen België afgebeld, en de twee kruiskoppelingen (van de zes !) van 60 lang schijnen onvindbaar. Met de moed der wanhoop de Stockkardans gedemonteerd. Rond halfzeven spat natuurlijk een nieuwe kruiskoppeling open, vier stiftjes weg. Ik wissel een korte dialoog met de Schepper. Stef en ik op handen en voeten door het werkhuis, met de neus tegen de grond en de anus naar de Almachtige. Na een halfuur hebben we drie stiftjes opgedolven. Nog één. Ik kan niet meer.

Zaterdag. Als een flinke jongen vroeg opgestaan, krantje gelezen, hele huis aangeveegd en de stoep gepoetst. Ik krijg weer zin in het leven, ik ga dat stiftje van die kardan zoeken. Als ik de DS uit de garage rij, een ENORME KRAK. Rechtse kardan over. Fijn, het leven kan echt tof zijn. Sta toe dat ik u even mijn wagenpark voorstel :

- een DS 19 die ergens ongerestaureerd in een garage van Eric steekt
- een groene D Super 5 die al jaren in mijn garage in Marie Thumas steekt

- een halve DS ambulance, die op dit ogenblik door Eric (eigenaar van de andere helft) wordt gerutext, daarenboven koppeling K.O.
- een TAV 15/6 zonder kardans
- een DS 23 met kapotte kardans

Ik kan me gewoon niet inhouden van het lachen. Ik rijd dus met de Espace van Stef naar Wilsele om bij ons moe en onze va uit te huilen. Ik maak een afspraak met Eric die nog een DS heeft staan met kardans eronder. Da's voor 11 november.

Dus is het nu zaterdag even voor vier. Ik wacht op Luc Mafrans die zo goed is mij te komen ophalen met zijn mobilhome. Ik heb hem in de GB uit zijn legumen gebeld. Want ik wil koste wat kost mee op kampeerweekend. Voilà, dag lieve lezer, dag computer, morgen schrijven we wel verder. Wish me luck. Also, Halz und Beinbruch. Gruss Gott. Till Kingdom Come.

Het hele verhaal

Het is zondagmiddag 13.55 uur. Ik heb net gebajen en zit frisgeschoren achter de tekstverwerker. Alles wijst er dus op dat ik het heb overleefd. Ik maak me op om u het hele verhaal te doen.

We gaan weer naar gisteren zaterdag (straks is er op TV weer *Morgen maandag*). Luc Mafrans komt om vijf over vier mijn hele hebben en houden opladen. De mobilhome ligt aardig vol stronken, en mijn krat Stella 33 heeft snel vriendschap gesloten met de krat Hoegaarden van Luc. We rijden eerst naar Geert, waar we nog een volle aanhangwagen brandhout aanpakken. Stoffel en Marleen en Geert zelf zijn al aan de aperitief toe. We beloven aan Lieve dat we goed op haar jarige echteling zullen passen. Aan de Molen treffen we de andere expeditieleden. Ik stel u even het volledige team voor, want later in het verhaal is het misschien beter dat ik geen namen meer noem. Staf Boon, Luc Mafrans, Frankie Stock, schrijver Pepe, Stan Van Laer, Catherine en Romein sluiten in Jodoigne aan, Jos TW, Stoffel en Marleentje, Dirk Claes en dan nog twee koppels die speciaal lid zijn geworden opdat ze dit zouden mogen meemaken : Lieve en Marc en Aniek en Dirk.

Het heeft gewoon geen naam wat er nog allemaal in de camionette wordt overgeladen. Frankie heeft zijn bakske Stellakes, Staf een krat Colruytpils, Stoffel een kratje gemengd, Geert een bakske Stella, verder zie ik drie flessen Wortegemse, ettelijke liters rode wijn en rosé. En dan spreek ik nog niet over het eten. Maar daarvoor zijn we dan ook niet gekomen, want eten kun je thuis ook.

Het regent en het is donker voor we goed en wel weg zijn. Met oud-scout Luc neem ik nog snel het ABC van de kampvuurder door, zoals beschreven in Baden Powell's *Scouting for Boys*.

Tegen sterke wind in staan braken, winterfluïmen ophoesten, menstrueren, ejaculeren en urineren kan heel stoer overkomen op het moment zelf, maar geeft de volgende dagen een hele hoop troep in de wasserij.

Wie in 't laat van de avond bij het verloten van de nog bruikbare vrouwen zijn eigen vrouw wint, heeft recht op een tweede kans.

Wie een put graaft voor een ander, maakt een veldtoilet in onderaanneming.

Wie brokken maakt, heeft niet serieus leren overgeven. De kunst is het gebit opeen te persen, zodat alle dienstige marchandise behouden blijft en alleen de saus moet worden nagevuld.

Wie laatst lacht, heeft de mop niet helemaal door.

Drink nooit meer dan je gestel aankan. Maar vooral, drink nooit minder dan dat. Man soll immer gefährlich leben.

We banen ons een weg tussen de Walen en de bieten. We rijden naar aloude traditie zelfs verloren. Aan een verlaten café stoppen we even. We zijn nog niet gezeten of 't vat is al af. We dissen dan maar sterke verhalen van vorig jaar op. Geert hoopt dat uit zijn plaske een forse jeneverbessenstruik is opgeschoten. We vinden dat de vier nieuwkomers eigenlijk skikleding aanhebben. Ze zijn respectievelijk psychiater, advocaat, programmeur en zwanger.

Het is acht of negen uur als we het kasteeldomein van Oteppe binnenrijden. De regen is overgegaan in van die fijne muggezeik, maar Mafrans heeft shelters geleend bij de scouts. Ze zullen niet worden gebruikt. We jagen er de brand in en spoedig kunnen we ons opwarmen, wat bij allen meteen omslaat in sterke dorst. Toch verliezen we onze koelbloedigheid niet. Mafrans rijdt zijn mobilhome met 80 liter LPG van boven het vuur weg, we zetten de remorque in positie dat we ze direct op het vuur kunnen smijten als het hout op is. Stoffel en Marleen bouwen hun tent net in de gloed en dus in de rook. Ik ga samen met Staf Boon slapen. Romein en Bibiche hebben een parasol mee om de zon uit hun nek te houden.

Voor we het zelf beseffen, branden ook de barbecues en zijn we aan het eten, zo scherp staan we om aan het echte werk te kunnen beginnen. Met de ervaring van vorig jaar nog scherp in het geheugen, houdt ieder zijn stukje vlees scherp in de gaten. Niet opdat het niet zou aanbranden, maar omdat het niet zou verdwijnen. Wanstalige combinaties liggen samen te roosteren : geparkeerde mosselen en kopfilet, zakjesoep met hazerug, boerenmetworst met lookboter. Het amalgaam is zo divers dat de ondervoorzitter samen met de evenementencommissarissen ter plekke een wisselbeker creëert : de coupe Despaever-Overdetonghacker, te zetten onder de eerste deelnemer wie het allemaal te machtig wordt. In een tijd van werkloosheid is het geen schande om werkloos te zijn, en dat geldt ook voor wie bij een bosbarbecue over de tong gaat. A la guerre comme à la guerre. Onmiddellijk daarna besluiten we, zij het onder luid protest van Bibiche, nog een ander principe van beschaafd leven aan de kant te schuiven.

Het doffe gereutel dat al een tijd over het terrein hing, wordt niet langer geduid als afkomstig van boomkickers, brilmollen of spechten. Het zijn effectief de darmstoornissen van de mannelijke expeditieleden, en tot laat in de nacht zullen pruttelboeren en valwinden de gesprekken animeren. Ik zeg altijd dat in een land met zulke hoge belastingen als België iedereen zijn achterpoortje moet kennen. Ik weet dat ik dat van mij nogal dikwijls laat openstaan. Zoals mijn vriend Vincent zo vaak zegt, ik geef het in mijn leven.

Met vereende krachten schransen we ons door de voedselvoorraden, want het is tien uur geworden en we hebben nog niets gedronken. Of toch zo goed als. Dra fluiten de kroonkurken ons om de oren, tot Geert (wie anders ?) er iets beters op vindt. Stafke heeft een bokaal opgelegde noordkrieken bij, maar als we daar alle kroontjes indoen, wordt dat omgedoopt tot "kroonkurken op eigen nat", met nog een boomblad in om beter af te smaken. Even later beginnen Geert en Dirk beslag te maken voor pannekoeken. Flambé natuurlijk. Spijtig genoeg blijft de laag Téfal aan een koek hangen. We weten nog altijd niet wie koek en teflon naar binnen heeft gewerkt. Het expeditielid (m/v) dat vandaag, zondag, de bruine jongen dwarsdoor de email van de pot lanceert, maakt veel kans.

En Geert is vandaag jarig ! Hij is van '59. Zijn moeder was iets te lang op de Expo blijven staan. De jaarling wordt door Bibiche en Romein met een heerlijke chocoladetaart versierd. Weer zo'n dorstig gerecht. Stilaan wordt iedereen goed bien, en zoals algemeen geweten is, is dat niet slecht. Romein zit al fameus met de hik. Als hij over zijn nieuwe Vento vertelt, krijgen we toch de indruk dat hij met schokjes rijdt. We geven hem de goede raad tien minuten niet te ademen en alles zal over zijn.

Surprise surprise. Jarige Geert deelt een aantal halve kokosnoten uit. Ja dat ding van de mop "'t is harig, 't begint met k en eindigt met t en d'er zit iets goeds in, maar ge kunt er slecht aangeraken.". Dan diept hij uit de MG een vijf-liter jerrykan op. De inhoud is wit en redelijk stroperig. Onze gissingen gaan van shampoo over autopolish tot uweetwel. Het is Batida de Coco. Voor we het goed doorhebben, is ook die vijf liter soldaat.

Ondertussen komen de eerste bezoekers eraan. Primitieve indianen in natuurstaat voelen we ons. De eerste observator is de campingeigenaar. We kopen hem om met chocoladecake en rode wijn. Dan komen Eric en Alex. Die mannen zijn eigenlijk op weg naar de foire de Liège. Zeggen ze. Een verwachte gast is Mic de Flitser. Komt vrienden in den ronde ! Mic flitst het bloed uit onze ogen. We wijzen hem er discreet op die camera schrikkelijk in de weg gaat hangen als hij moet g*b*I*n, maar de Mic drinkt niet, want hij zal nog dezelfde nacht terugkeren naar vrouwtje Rita, die tijdelijk gehandicapt is. Het is schoon van hem en het bespaart ons een hoop leeggoed.

We hebben minstens nog één verplicht nummer af te werken voor we dodo gaan doen. De avondwandeling heet dat, ook al is het ondertussen drie uur. Met de souplesse en de elegantie van een kudde olifanten in een bananenplantage waden wij door de chalets en tuinkabouters. Blijven die mensen nu echt speciaal voor ons laat op ? Als van een caravan een raam openklapt, bestelt Geert meteen "ne grote met mayonaise". We vinden nog wat afgedankt huisraad dat we kunnen opstoken.

Als we weer in ons bivak zijn, slaat de zandman hard toe. Romein die nog altijd met de hik zit, gaat het eerst voor de bijl. Hij heeft wel in zijn iglo een T.V. op campinggas. Hij gaat alle posten nog eens af voor hij zeer luidruchtig in slaap valt. Dat hebben wij tenminste menen waar te nemen. Men kan immers alleen raden wat zich in een tent afspeelt. Of wie. Als ook een hikkende psychiater afhaakt, kunnen we eindelijk wat klap uit ons onderbewuste laten opborrelen. Ze vallen dan dik. Drie keer wil ik gaan slapen, maar telkens moet ik mijn bak bier voorbij. 't Is precies belezen, zou ons moeder zeggen. Dat is dat dat zo moet zijn, zeg ik dan. Om vier uur nok ik af. Staf ligt al een uur klaarwakker in de tent. Snel begriep ik waarom.

Van vier tot zes heb ik de volgende feiten alleen maar gehoord. Zien was er niet meer bij en dat was misschien maar beter zo. Reeds vroeg op de avond had Marleentje de hele inboedel van haar vent uit de tent gebonjourd. Waarom weten we niet. Marc, Geert, Jos, Frankie en Anniek (die pas nu op toerental is gekomen) doen hun uiterste best om de (on)gewipte Stoffel te troosten. Zij putten daarbij rijkelijk uit hun eigen levenservaringen, rosé, graanjenever en bessenjenever en het bakske Stella van Frankie. De adviezen die de hoorndragende echtgenoot moet ondergaan, kan ik echt hier niet afdrucken. Ik wil binnen de katholieke zuil met pensioen kunnen gaan. Eén proper argument wil ik hier wel weerleggen. Dat van een pijp het wit van uw ogen verdwijnt en het laken omhoog kruipt als een suppositoire, is zeker niet waar. Ik heb jarenlang pijp gesmoord en daar nooit iets van ondervonden.

Rond vijf uur maken Bibiche en Marleen een opgemerkte comeback. Om zes uur begeven de laatste helden zich ten ruste. Stoffel is ingehuisd bij Geert, die nog net een diepe taloor vindt om zich te beschermen. Jos duikt hoopvol de tent van Marleen in, om haar te troosten, maar die is ondertussen in de Volvo gaan liggen. Tegen beter weten in blijft Jos in de tent van Marleen wachten. Hij heeft een intiem kledingstuk van haar boven de tent gedrapeerd om ze te lokken, maar het mag niet baten.

And the winner is ... inderdaad de jongste telg van het gezelschap, Frankie Leyssens. Hij blijft als laatste wakker. Ik hoor hem nog zeggen dat het niet meer de moeite is om nog te gaan slapen. Hij valt dan maar op zijn stoel in slaap. Wanneer hij een kwartier later met stoel en al in het vuur valt, herziet hij zijn mening en gaat hij toch maar naar zijn tent.

Om negen uur worden we door de ondervoorzitter gewekt. De hik is eraf. Het goed ook. Eigenlijk zien we er allen nogal flets uit. We maken weer vuur. Stoffel wekt zijn gade door oerenthard met de deur van de P1800 te gaan slaan. We kunnen ons bijna niet rechthouden. Niet dat we beneveld zouden zijn, helemaal niet, maar het is haast onmogelijk om tussen het leeggoed door te stappen.

We zakken af naar het kasteel voor emmers koffie en vierkante meters roerei. Het gezegde dat de bakker niet meer moet komen waar de biersteker is gepasseerd, is niet van toepassing op LOV. Hoewel. Bij nader toezien blijkt dat er velen zitten te kauwen zonder te slikken. Mensen die chicken aan tafel, dat heb ik nooit kunnen uitstaan. Ik ga maar inpakken. Om tien voor twaalf verlaat LOV Oteppe.

Enkele gerechten op ons 2de kampeer-weekend ! :

- mosseltjes in lookboter op de grill
- côte à l'os - salade mixed
- Léo wafeltjes in andersvalide verpakking
- kreeftenroomsoep, geparfumeerd met Cognac
- kroonkurken in eigen nat
- Italiaanse hors d'oeuvre varié
- schapenragout
- Tiramisu
- Viktoria baars en papillote
- geitenkotteletjes met rode biet
- Mexicaanse chips met dipsausje...

vanwege uw huiskok, D.C.

Epiloog

Bij wijze van besluit wil ik nog even het volgende aanmerken :

1. Men zegt altijd dat je van Stella hoofdpijn krijgt, groen moet sp**en en blauw moet achtergaan. LOV heeft onomstotelijk het tegendeel bewezen.
2. "Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst". Proficiat Frankie. LOV rekt op u.
3. Over het eerste kampeerweekend doen effenaf schandalige verhalen de ronde. Uw reporter is opzettelijk meegegaan om dat na te trekken. Welnu, ik kan u in vertrouwen vertellen dat het niet gelogen was.

Patrick Peeters

Boekje 88 - 12/93

Waarschuwingsbericht aan alle "hernialieten" en andere LOV leden

Reeds geruime tijd doet er een ziekte de ronde onder de leden. Namelijk (in de volksmond : Hernia) Ernia-Duvelata = latijnse benaming.

Ludwig Genie, die als kernegezond jong oldtimertalent onze club betrad, heeft nu ook te kampen met deze pijnlijke en langdurige ziekte.

Een studie aan de universiteit van Moortgat, in teamverband, onder leiding van professor Gambrinus heeft uitgewezen dat de grootste oorzaak van dit probleem is het overmatige gebruik van alcohol !

Zo weten we dat Ludwig bij zijn clubintrede overgestapt is van spa en thee naar pilsjes.

Jan Laeremans en echtgenote hebben ook dezelfde problemen. Die zijn duidelijk de oorzaak van het Duvel verbruik... Bij Lena is het meer de alcohol dampen uit de mond van Jan tijdens zijn avond rug-gym oefeningen.

Doch niet alle drank zou deze ziekte tot stand brengen. Zo weten we dat de reactie bij Leffe nihil is, zie hiervoor Albert Goossens.

Tijdens onze rally op 11/7 heeft Jan zich zelfs mobielmedisch laten bijstaan door een arts die zijn toestand op de voet heeft gevolgd. Zonder klak en jas door de regenbuien per cabrio om zeker te zijn dat het niet van de kou of de schokken zou zijn. Een zaak is duidelijk : drinkers wees op uw hoede ...

Er zal dan ook een anti-alcohol weekend georganiseerd worden met een minimum inschrijving van zes personen.

We vrezen wel voor te weinig deelnemers...

Dirk Claes

Eerste Retro'ptimist

Eindelijk was de zon eens van de partij en moesten we eens niet om 7 uur uit de veren, het organisatiecomite XK en Co verwachtte ons aan het AC Motel omstreeks 9 uur.

De volgende LOVers waren van de partje :

Jan en Lena Austin Seven
Jaak Plak Triumph TR.003
Ernest en Ria Jaguar XK120
Jan en Nicole Triumph TR6
Geert en Luc MG A
Dirk en Stan Citroën Traction
Oscar en H el ene ongelooflijk maar waar Adler Adler Adler !!
Lucien en Jeanne Panhard Sport terug in mint condition
Romein en Catherine MG Midget in premi re
Ludwig en Christine Buick
Freddy, Rita en Co McLaughlin-Buick
Albert I Triumph Spitfire
Stef met Luxemburgse co-pilote MG F (Stef moet wel dringend opgenomen worden in kliniek ... lijdt nog steeds aan Engelse ziekte)
Jeff en Marie-Louise Austin Healey
Vriend van Xavier Willy's D.Day
Xavie en Co himself Triumph TR3B

We starten de motoren en snijden de 100 miles aan met bolleke-pijl langs prachtige tot op heden voor ons onbekende wegen en houden halt aan de eerste stop om ons eigen even bij te tanken.

Oscar zijne Adler ging zo goed dat hij vergat te stoppen, of wou hij met H el ene een uurtje vroeger op de picknickweide zijn ? We zullen er nooit het fijne van weten.

In slowmotion worden we bediend door twee caf bazinnen van 't begin of waren ze van eind vorige eeuw ? Onverwachts wordt Ernest even naar de keuken gelokt om hen te restaureren ... neen, het is om het gasfornuis aan te steken. Na twintig jaar vroeg er nog eens iemand een koffie.

Op de middagstop aangekomen, waar het koppel Spreutel zat te glunderen onder hunne parasol, de pick-nick wordt veroverd, flessen gekraakt, taart en cake uitgedeeld en spelletjes gespeeld, verlaten we proper onder het wakend oog van XK wederhelft Griet de weide. Romein heeft een MG probleem... ontsteking ? benzine ? Gelukkig is er Jos TW en Geert. (Jos verlaat de kudde wegens werkverplichting).

Namiddagstop in het kasteel van wie ? Weet ik veel en te vroeg wat een primeur is voor LOV. We worden er op de volgende manier ontvangen door de kasteelheer : "'t is gij zijt hier op privat domein, 't is gij moet buit, 't is ik moet middagdut doen, 't is gij moet wacht op de gids... LOV 't is gij kunt kus kl... 't is gij zijt dikke sukkeleir".

Na het geleide bezoek verlaten de sukkeleirs zijn domein. Na de tweede namiddagstop "De windmolen" waar Geert, Luc, Romein en Catherine reeds een uurtje hun dorst lessen, gaat het naar de zus van Xavier die met haar echtgenoot een oude smidse omtoverde tot een prachtige woning. Bier, frisdrank en versnaperingen worden ons aangeboden, nogmaals dank.

Freddy Buick komt ons halen, MG problemen van achtergelaten Fernande en kroost, enkele toveringrepen van Ernest en weg zijn wij richting Bierbeek. Onderweg loopt de

"haane" op straat, Ernest en Jaak ontwijken hem ... Fernande niet en op de nummerplaat na komt de MG A ongeschonden uit de strijd.

In II Barone prijsuitreiking : Oscar wint twee bekens, een voor de mooiste wagen en een voor de tweede plaats voor vragentoestand. Hélène zal content zijn. De eerste prijs wordt in de wacht gesleept door Freddy en Rita Gemeentekrediet en de pechprijs is voor Killing-Woman Fernande.

We sluiten af met een Italiaans etentje naar ieders wens en nogmaals proficiat voor Xavier en Co voor deze prachtige uitstap (voor herhaling vatbaar).

Een contente deelnemer

Boekje 95 - 7-8/94

Rally van Antwerpen op 25 en 26 juni 1994

Op het appel voor deze "Tweedaagse" (afgekeken van LOV),

- Leyssens Jeff en Marie-Louise met MG PA en aanhangwagen, "om het snel te laten gaan",
- Genie Ludwig en Christine met chique Chevrolet en grote plateau, om "om het snel te laten gaan",
- Ondergetekende, Albert en Freddy, zonder (v)echtgenoten, met Wolseley, zonder "plateau", later vertrokken en een half uur eerder aan de startplaats 't Steen aan 't Scheld...

Samen met een dertigtal andere oldies vertrokken we rond tien uur richting Oud-Turnhout. Het roadbook was vergezeld van een uitgebreide vragenlijst; ons eerste gedacht was die onderweg te dumpen !

Het eerste "bolleke" en Leffe werd reeds na een uurtje verwerkt naar aloude LOV-gewoonte, waarna we doorreden naar het kasteel, waar we langs de grachtkant picknickten; onvoorstelbaar maar waar, 10 min. stortregen inbegrepen, zonder nat te worden onder het dichte bladerdek. De verse aardbeientaart van Christine werd met veel smaak binnengespeeld, samen met onze reeds vaste kompanen Robert en Noella met MG J2 uit Wuustwezel.

De herdenkingsmedaille van de plaatselijke baron bleek een zak koeken, die we in dank aanvaardden.

Bij de volgende sanitaire stop, na een kwartier rijden, werden we door "pseudo-hollanders" uitgedaagd voor de vragenwedstrijd...

"Doe geen moeite, wij winnen toch, net zoals verleden jaar !"

Olie op 't vuur natuurlijk voor Jeff en Co, die prompt de Bollekes en Leffes opzij schoven en de koppen bij mekaar staken : "We gaan ons hier nie laten doen he ...!"

Na genoten te hebben van de mooie route en het weer bereikten we de Priorij van Corsondonck alwaar we op z'n minst drie uur te vroeg waren voor het diner, vraag het maar aan Albert ...

De praktische proef, als slot van de eerste wedstrijddag, was een kolfje naar de vaste hand van Jeff... zeven van de tien Castrol oliebussekegels omver vanop zijne pot...

Tijdens het diner werd een tussenstand gegeven, waarbij bleek dat LOV de eerste drie plaatsen innam, met Jeff een straat voor, dankzij z'n vaste kegelhand ! Het schijnt dat onze rechtstreekse uitdagers de nacht doorgewerkt hebben om hun encyclopediën e.d. in te studeren...

Bleek ook nog dat Ludwig z'n pocket-TV, voor DE MATCH van Christine niet mocht meebrengen, wat wij hem (haar) heel erg kwalijk namen, ge weet wel waarom.

De twee koppeltjes kregen een luxe-suite op de zolder en wij werden in de "pest-toren" gelogeerd, elk in een aparte paterskamer... om te beginnen hé !

Door de wekdienst ttz. eenden, vogels en nog enkele andere ochtendkwakers werden we al om 4 uur gewekt; tijd genoeg voor een douche en het ochtendjournaal om 7 uur.

Na een stevig ontbijt begon Ludwig z'n machien te simoniseren, kwestie van het stof te verwijderen. We mochten wel niet in de buurt komen, om niets te laten opwaaien ! Bij het vertrek van de oudste wagens bleek zijn werk totaal vernietigd...

Met de nieuwe vragenlijst naast ons vertrokken we richting Nederland. Onderweg waren we wel even de kluts en de juiste richting kwijt, doch met de hulp van een Nederlandse schone bereikten we toch de volgende halte (terras) waar andermaal de vragen onderhanden werden genomen, die van de lingeerie inbegrepen.

Onze antwoorden werden angstvallig geheim gehouden, want Jeff zag zich al gelauwerd. Na de middagpicknick aan een vijver zoals die van Marie-Louise werd de laatste reeks vragen uitgedeeld en vertrokken we voor een prachtige rit terug richting Corsendonck. De terrasjes waren echter te verleidelijk, zodat er regelmatig halt gehouden werd om de vrouwen te laten plassen. Ludwig had ondertussen de Chevrolet terug gepoetst. De vraag over de streekbieren verplichtte ons elk café aan te doen, op zoek naar de juiste oplossingen. Onze vaste compagnons, Robert en Noella bezorgden ons uiteindelijk de correcte antwoorden, tot grote vreugde van Jeff en Co.

Terug in de Priorij laadde Ludwig onmiddellijk z'n poetskoffer uit om z'n bijouke een laatste laagje te geven, wat bij Christine de reactie uitlokte : "zijt daarmee getrouwd". Tijdens "het laatste avondmaal" steeg uiteraard de spanning ten top, de uitslag werd achterstevoren bekend gemaakt. Ludwig eindigde op de vierde plaats, wat hem een in-ox fondustel opleverde; voor de tweede en de eerste plaats bleven enkel Jeff en de pseudo-hollanders over. Jeff wilde de 2de zijn, hij kreeg die enorme beker toch niet in z'n MG-ke. Tevergeefs echter, hij moest hem meenemen, samen met een prachtige picknickmand. Gelukkig had hij zijne plateau bij om alles te vervoeren. Het ganse zootje trok landinwaarts, richting Leuven.

Een prachtige tweedaagse, natuurlijk met schitterend oldtimerweer alla Oscar...

Albert en Freddy

Boekje 95 - 7-8/94

Het verhaal van een Midget

We schrijven zondag 31 juli '94. Iedereen en alles is zowat gedehydrateerd en roept op regen. Ik heb alle hoop al opgegeven. Voor mij hoeft het echt niet te regenen, want mijn hof is toch al lang naar de Filistijnen. De worteltjes zijn wel lekker, maar ik moet ze uit de grond hakken met hamer en beitel. Enfin, ik denk dat iedereen wel goed weet wat ik bedoel. De weermannen (m/v) van de BRT spreken over memorabele dagen en hun job lijkt wel spotgemakkelijk. Zondag, in de late namiddag, zie ik van over de velden zware donderwolken zich opstapelen en links en rechts voorbijtrekken. De regenwaterkuip blijft er echter droog bijstaan. Later op de avond is het de beurt aan Hoksem. Nu weet ik wel dat we hoog (en droog) wonen, maar de bakken water en hagel die uit de lucht komen, doen me denken aan de vloedgolf die het gehucht 17 jaar geleden heeft getroffen. Het valt echter allemaal nog mee. Het enige dat nat is geworden is de kat die zich verschrikt had teruggetrokken in het koren. 't Was schoon om zien : een natte poes komt ge niet alle dagen tegen.

Maandagmorgen 1 augustus. Ik hoor via de radio dat "Geldenaken" = Jodoigne hard getroffen weer door het onweer. Ik dacht bij mezelf : 'k Zal maar ne keer gaan zien bij Romein, dan weet ik achteraf welke stukken van zijn verhaal ik met een korreltje zout moet nemen". Maar als ik 15 minuten later aankom in de rue de la Vallée voel ik mijn bloed wegtrekken. Romein heeft temidden van een overstroming gezeten. Een geweldadige modderstroom heeft het dal onder water gezet en alles op zijn weg meegesleurd. De modderstroom is tot halverwege de ramen van het gelijkvloers gekomen. Alles wat zich beneden dit niveau bevond, is bedekt met een laag "moos". Boeken, platen, Hi-Fi installatie, zetels, kasten, de gehele keuken, alles heeft eraan moeten geloven. Aangeslagen loop ik Romein tegemoet. Hij neemt me mee naar de schuur. De vertrouwde plaats van de Vento en de Polo staat leeg. Meegesleurd door de stroom en respectievelijk in de gracht en tegen een huis beland. De ene VW is in de lengte geplooid, de andere in de breedte. RIP, maar gelukkig genoeg zijn de wagens voor zulke calamiteiten verzekerd. Dramatischer was de aanblik van de rode MG : temidden van een modderpoel onder een afdak dat voor hetzelfde geld onder dit geweld had kunnen instorten. Op zulke momenten voelt men zich ellendig en ongelooflijk machteloos. De MG is gelukkig ter plaatse blijven staan en is door geen brokstukken geraakt. Het is niet te geloven dat dit drama zich in minder dan 10 minuten heeft kunnen afspelen. Ik beloof Romein dat LOV er voor zal zorgen dat de wagen zo snel mogelijk droog komt te staan en gereinigd zal worden. In welke betere handen kan een MG zich bevinden dan in de handen van de "master" himself : Stef. Na veel bellen en op en af geregeld kan Ludwig VB tussen zijn klantenbezoeken door de Midget komen halen. Dezelfde dag nog wordt de Midget aan een eerste schoonmaakbeurt onderworpen. Onder het devies "We kunnen hem niet natter maken dan hij geweest is", wordt hij vakkundig afgespoten. Wonder boven wonder werkt de elektrische boom nog : bij het uitdraaien van de bougies en het draaien van de startmotor wordt het aanwezige water uit de cilinders gedrukt. Onder het kleppendekeksel lijkt alles kits. Robert en Kenneth komen hun medeleven betuigen.

Dinsdag 2 augustus. Vannacht heb ik slecht geslapen; te veel onder de indruk van de gebeurde feiten. Als ik bij Stef aankom, heeft hij de dubbele carbu al grondig gereinigd. We proberen leven in de motor te krijgen, niet nadat we de olie van de 950 cc hebben afgelaten. Jacques Plak komt ons verzoeken, en helpt duchtig mee met het demonteren van het interieur.

We besluiten de wagen in gang te trekken, want zelf wil hij nog niet in gang. Stef rijdt het blokje rond. Nog met heel wat tegengoesting, maar de MG vertoont terug al tekenen van leven. Olie afdalen, boite en pont inclusief. Oliefilter verwisselen, benzine afdalen en benzinefilter plaatsen. Jacques gaat "Aldi" olie halen omdat we nog verschillende keren zullen spoelen. 's Middags komt Jef Stock en André Tax nog een langs. Een collega van

Stef helpt bij de analyse van het niet willen aanslaan van de motor. Een doorweekte condensator is de boosdoener. Bougiekabels wisselen alsook een droge delco verhelpen veel. De patiënt is uit de coma, polsslag nog onregelmatig bij het blokje rond rijden. Bougiekabels veranderen van plaats helpt echter veel (1342) en onder gejuich en tevreden blikken klinkt het vetrouwde MG geweld in de Zeepweg. Een kuipzetelke wordt terug in het kale interieur geplaatst en Stef stuurt me langs de expressweg via chateau de Namur en terug. De motor draait mooi rond en niets laat vermoeden dat een etmaal geleden deze wagen een misplaatste zwemcursus had gevolgd. Nogmaals de olie aflaten en de resultaten zijn hoopgevend. Alleen de vitessebak geeft nog vinaigrette af. Morgen is het mooi droog en vooral warm weer. Ideaal om de Midget aan de draad te hangen en verder te laten uitlekken.

Woensdag 3 augustus. Vandaag profiteren we maximaal van het goede weer en spelen we droogkuis. Lichten voor en achter, pinkers en stroomregelaar : alles wordt opengegaan en krijgt na grondig uitblazen een laag vochtwerende spray te verwerken.

Alle lichtjes en schakelaars worden gecheckt : een schakelaartje heeft het begeven, maar kan zonder probleem worden overbrugd. Het wordt nu tijd om te simonizeren en te polieren en kijk, meer en meer krijgt de Midget zijn vroegere glorie terug. Het instrumentenbord wordt nog even gedemonteerd en volledig opgepoetst. Ondertussen zijn de zijpaneeltjes van de binnenbekleding opgepoetst met cockpit spray en wachten we nog op het volledige droogproces. Handige Stef maakt op "nen ik en ne gij" een bout en rondel om het reservewiel mooi vast te maken. Als je ziet wat een mooi resultaat er geboekt kan worden op zo'n korte tijd dan geeft dat toch een goed gevoel. Jef is vandaag nog eens langsgelopen en Oscar was met zijn fiets op schok.

Donderdag 4 augustus. Vandaag liggen de plannen voor mij iets anders. Ik moet naar Waarloos voor een gesprek en ga in de voormiddag Jef opzoeken voor wat info bijeen te zamelen. Albert is aan zijn brandweerwagen aan 't frutselen, want seffens komen ze hem en de Ford T halen. Ingeruild tegen een koersbak van 1915 met een tonneke. Dit zijn inderdaad spannende dagen voor LOV. Ik maak van de gelegenheid gebruik om Jef zijn Bugatti te bewonderen en rij nadien via Stef naar huis. Vandaag staat verder opdrogen op het programma. Op de warmste dag van het jaar mag dat geen probleem zijn. Na het opdrogen wordt alle stof uitgeblazen en holle ruimten worden beschermd met was. Als ik in de late namiddag terugkom van Rumst staat de MG terug in volle ornaat. Jacques Plak, Johnny Locket en André Tax zijn getuige. Vandaag heeft de MG er weer eens een geslaagd testritje opzitten.

Vrijdagmiddag 5 augustus. Romein en Catherine komen bij Stef langs. Fier kruipt Stef achter het stuur. Het wil natuurlijk lukken : de Midget wil verdorie niet starten. Het lijkt wel opgezet spel. Dat had dan nog wel le moment suprême moeten zijn. Niets aan te doen. Startmotor uitbouwen. Dat gaat echter niet zonder de stroomverdelers af te breken, omdat in een rechtsgestuurde wagen de stuurstang in de weg zit. Zoals verwacht zaten de borsteltjes moddervast. Alles mooi uitkuisen en monteren. Jacques is weer van de partij en probeert zich voorbeeldig nuttig te maken. De delco terug mooi op zijn plaats krijgen was andere koek : de spankraag maakt het allemaal een beetje moeilijk. Alles erop en eraan en starten maar. Bij het willen afstellen van de ontsteking begeeft de stroboscoop van Stef. We zullen Jos moeten bellen en assistentie vragen.

Maandagmiddag 8 augustus. Als ik bij Stef aankom, is er een zee van ruimte gecreëerd : de Austin Healey is uit de garage verdwenen. Ik ga naar onze kameraad Lion een delco uit een Mini halen. Er staan 3 Mini's. Terug naar Stef (met veel omleiding want Becker Remy ligt nog steeds open). De oude delco uithalen, de "nieuwe" krijgt nieuw visplatinés. Inbouwen. Zelfde gekl... als vorige vrijdag. Starten maar geen vonk geven. Er was een kortsluitingske en alles mocht er terug uit. 'k Begin er stillekes aan handeling van te krijgen : knip knip knijp knijp vijs vijs vloek vloek en alles staat terug mooi op zijn plaats. Starten wil hij wel, maar zonder stroboscoop zijn we verloren. Als de

nood het hoogst is, is de redding nabij : Jos TW komt opgereden. Niet alleen kunnen we de ontsteking juist zetten, we stellen vast dat twee kabels weer eens zijn omgewisseld. We rijden nogmaals het blokje rond en alles is weer dik in orde. De wagen is klaar voor afname een week na de feiten.
Romein kan en zal meerijden met de Breugel Amicale.

Uw reporter ter plaatse Stoffel Mulier

Boekje 96 - 9/94

Rally van Brussel 04.09.94 -

Ring ! Ring ! 7 uur 's morgens, de wekker en wijle uit het bed naar de Rally van Brussel, voor de eerste en (zie verder) de laatste maal.

Buickske uit de garage gehaald en nu maar wachten op Mister Overland, Mister Healey en de familie Wolseley. We rijden op ons gemakke naar Brussel.

Het begint al met een file bij de aankomst. Al die plezanterikken hadden hun wagen in het midden van de baan geparkeerd en waren zo naar de inschrijving gelopen. Bij de inschrijving moest ik zeggen dat we met de Buick en niet met de Chevrolet Landau aanwezig waren en dat we geen eten namen.

Na veel gezever van groene marsmannetjes (= organisatie in groene regenfrakjes) staan we eindelijk op onze plaats. We kijken rond bij de +/- 400 auto's en komen nog vrienden van de club en niet van de club tegen.

Ondertussen is het ongeveer 10 uur 30 en we mogen eindelijk vertrekken. Maar eerst moeten we voorbij publiek. Kun je je dat voorstellen, 400 auto's die voor publiek passeren. Die halfgeletterde persoon zegt dat wij er zijn met een Chevrolet Landau en wij maar zeggen 't is een Buick. Iedereen lacht.

Om 11 uur zijn we dan eindelijk de baan op en hebben we een rit van 100 km voor de boeg, naar de luchtmachtbasis van Chièvres (of toch zoiets). We steken al de trage voiturekes die slechts eenmaal per jaar buiten komen snel voorbij en komen Albert tegen en Jef. Jef besluit wijselijk terug te keren naar het vrouwtje (groot gelijk) en ons in de loop van de namiddag tegen te komen. We komen om 14 uur -alstublieft- aan te Chièvres (of toch zoiets). Daar moeten we schoon op een rijtje gaan staan naast het evenement van de dag : vijf oude vliegtuigen (schoon hé). Op dat ogenblik hebben we nog niets gedronken en gegeten of is er geen tijd geweest voor een sanitaire stop. Onze moment suprême is per groot geluk onze eigen meegebrachte pick-nick. De sukkelaars die ingeschreven hadden voor het eten krijgen, na drie kwartier wachten, het afwaswater van de legerkazerne aangelengd met een beetje vliegtuigolie (gebruikte) en een soort koude schotel die een beetje rook (naar rottigheid). Jeanne zag lichtgroen en Lucien moest bijna kotsen. De sanitaire voorziening op dit vliegveld bestond uit drie (u leest het goed drie) plasticen doosjes voor plus minus duizend aanwezigen. Freddy moest er natuurlijk weer eens mee rammelen en daardoor heeft Annemie een nieuw onderbroekje moeten zoeken, want 't was ernaast...

Als wij dan daar zo een uur of twee staan te koekeloeren op dat plein zonder drank, stoelen, animatie of eender wat, nemen wij het wijze besluit te vertrekken. Maar oh wee de organisatie zat met de handen in het haar ! We mochten nog niet vertrekken, want er kwamen nog steeds auto's toe van het vertrek. Het was dus al vier uur 's middags en die mensen moesten dus ook nog eten.

Maar wij mochten nog niet vertrekken want er was nog een legerkonvooi op komst, wij dus nog maar een beetje wachten tot dat iedereen zo ongeduldig werd dat er zelfs een marsmanneke van de organisatie (= laat ons niet lachen) zegt "we moeten ze hier gaan laten vertrekken of er wordt hier gevochten".

Het is nu al plus minus 16 uur 30 en we worden rond 18 uur verwacht te Brussel voor de afsluiting, doch we moeten nog 100 km rijden. Wij dus weg. Enkele meters verder geeft de Overland de geest. Een van de pinkmannetjes (= organisatie met pinklichtje op

zijn dak), stopt en vraagt wat er scheelt. Wij uitleggen, zij uitleggen "wij hebben natuurlijk meer dan één trailer bij, wat denkt u wel !" Ondertussen is Freddy ook op zoek naar een trailer om Albert naar Brussel te slepen. Na veel vijven en zessen blijkt dat aan de ingang van het vliegveld de persoon staat die ons kan helpen. Dus de Buick sleept de Overland naar buiten en daar staan we dan.

Wij, Buick + Wolseley geladen met alle vrouwen en kinderen besluiten dan rechtstreeks naar huis te rijden om zo de trailer te gaan halen, zodat we Albert dan toch in Brussel konden gaan halen, vermits de organisatie beloofd had om Albert naar Brussel te brengen.

Doch als we bijna op de ring van Brussel zijn, steekt opeens Riet haar hoofd uit de auto. Ik dacht dat ze van ontbering moest ko..., maar het was niet zo erg, het was alleen de Wolseley die de geest gaf. We zaten dus nu met Freddy + Riet + Tomas + Mathias + Annemie + Ludwig + ikzelf (= 7 man/vrouw) in panne op de ring. Dus iedereen behalve Freddy in de Buick en volle katoen naar Veltem Beisem City. Daar kwamen we aan om 19 uur. Ludwig heeft direct de trailer aan zijn jeepke gehangen en is Freddy gaan halen. Vermits zij dachten dat Albert al goed en wel in Brussel was en waarschijnlijk al een pint teveel gedronken had op die receptie, waren zij redelijk op hun gemak en kwamen ze rond 21 uur aan de Cinquantaire toch aan. Doch daar was niemand meer, behalve een persoon die we toevallig kenden en die wel wist dat de Overland een prijs gewonnen had. Waar was Albert ?

Albert, de sukkelaar, stond nog altijd aan het vliegveld in Chièvres (of toch zoiets). Ludwig en Freddy zijn dadelijk tot daar gereden om dan eindelijk om 22 uur Albert te depanneren.

Na de verhuiskes en binnenzetten van auto's was het 2 uur 15 dat we eindelijk ons bed zagen en van deze fijne dag (= grapje) konden nagenieten.

Opgesomd was het :

1. de meest slecht georganiseerde rally die we ooit meereden, en dat noemt zich de grootste rally van België.
2. een schandaal dat op tijdsparre van telkens één uur tijd ongeveer 100 km gereden moest worden.
3. dat men op het vliegveld geen enkele vorm van animatie of basiscomfort heeft voorzien
4. dat Albert niet gedepanneerd werd !!!!!
5. wij als goede LOvers hebben niet de kans gehad om te stoppen voor te eten of drinken. Op sommige momenten hebben we ze geknepen (letterlijk en figuurlijk...)
6. zie ook de brief in vorig nummer waar tot op heden nog geen enkele reactie op gekomen is, waarschijnlijk uit lafheid, maar waar misschien reactie op komt na het lezen van dit artikel waarvan wij vandaag nog een kopie aan hen overmaken.

Christine

Boekje 97 - 10/94

De eerste nachtrally van LOV

Er was op voorhand veel over gebakkeleid. Mogen wij wel met licht rijden, zo ja, hoe ver en waartegen? Het zou hoe dan ook geen geringe opgave worden, met ons veredeld schroot de nacht trotseren. Tijdens de ledenvergaderingen ontsponnen zich allerehande discussies: Jaak Plak in zijn functie van Belgische Staat-État Belge zag het niet zo direct zitten. Romein Expert-Victime Sinister daarentegen vond dat we verzekerd genoeg waren. De provincie-gouverneur stuurde zijn gewone antwoord genre "ik weet van niets, maar als er iets voorvalt, zien we malkander wel bij Meneer". Xavier Knops wou nog weten of we gebaande paden zouden volgen, dan wel zelf nog wegen in de brousse moesten uithakken. Het enige wat we met zekerheid wisten, was het thema, namelijk "Leuven dertig jaar geleden". Toen was ik zeven. De onschuld zelve.

We wisten ook dat we om half zeven werden verwacht op de Paardenmarkt. 's Avonds wel te verstaan. De voorzitter geeft acte de présence, hij moet elders een match gaan spelen. Jaak Plak is met geen ogen te zien: hij blijft untouchable. Of hij bereidt zich al voor op de Engelandvaart met Stef de volgende ochtend. De vaste, harde kern treedt aan, met nog wat aanhang. Xavier maakt impressie met een kamion vijftien van 1947. Zeer gaaf gerestaureerd. Nieuwkomer in de club is mijn collega Bernard Verduyn. Hij en Stoffel (oud-leerling van de Jozefieten) vinden van mekaar dat ze er niet jonger op geworden zijn. Bernard vindt een zitje als co-piloot bij Staf Boon, nog een ex-jozefiet.

LOV begint de avond met een mis. Geen miss, maar een mis, een zwarte dan nog op de koop toe. Ons moeder moest het weten. Mijn jongensdroom gaat in vervulling. Nee, niet met een zwarte miss, maar omdat we Sint-Jacob binnen mogen. Een van de schoonste kerken van Leuven, helaas sinds 1960 gesloten voor de eredienst wegens verzakking in de moerassige ondergrond. Vol beton en Travhydro, maar dan nog schrikt alleen van het kleine (halve?) miljard geraamde restauratiekosten. Albert Goossens zijn pa was er koster, Albert is grootgebracht in de kosterie, heeft leren autorijden in de kerk. En misschien nog iets, want Annemie ging aan de overzijde van het kerkplein naar school. Soit. Wij worden met geklepel ingeluid door Wies. Een pad afgezoomd met teelampjes maakt een behoorlijke ambiance. Een ghettoblaster dreunt dreigend. Uit emmers borrelen meters cube damp, die dan over de grond voortkruipt. Overal vogel-poepe en duivenkarkassen, door LOV kunstig rond een geïmproviseerd altaar gedrapeerd.

Als ik Dirk Claes uit de sacristie zie komen, gehuld in kazuifel met niets daaronder en op zijn kop een vliegeniersmuts, krijgt deze kerkmeester het toch wel even warm. Dat bertert niet als hij zijn assistent voorstelt: de aap Godzilla: gebocheld, in zwart pak, die alleen maar periodiek "Whoe" uitstoot. Aan het horloge herken ik deze nieuwe King Kong meteen als J.S. uit L., neringdoener in H. The right man on the right place. Dirk zegent spijs en drank, en LOV doet vervolgens dat waar het zo goed in is. Eten en drinken dus. Ondertussen is ook mijn chauffeur Eric tot de eredienst togetreden. Die had natuurlijk lege auto's gevonden, en was dan alle cafés in een straal van 300 meter afgegaan. Waar hij tot zijn stijgende verbazing zijn pappenheimers voor één keer niet vond.

Na de mis verdwijnt LOV in de Leuvense nacht. Richting Beauvechain, hoor ik. Het plan klopt behoorlijk. De Peugeot heeft er duidelijk zin in. Wij ook. Ik praat bij met mijn kameraad, over het Merk, het Leven, de Bouw... Achter ons racet Romein met zijn uitgedroogde Midget met daarin zijn gade, die ik bij dezen nogmaals groet.

Midden in de Waalse blet worden Romein en zijn eenogige Midget door twee flikken genadeloos van de weg gevlagd. Ik overleg met Eric: stoppen, schieten of doorrijden? We nemen een laffe beslissing. Voorbij de dorpskern van Beauvechain is een musée de la vie rurale. Niet bepaald mijn stijl, ik vind de buiten nog altijd de lege ruimte tussen twee steden, maar allez soit. Er is zelfs voor een nederlandstalige gids gezorgd! Als

Dirk iets inricht, dan doet hij het goed, dat dient gezegd. We krijgen onze twijfel bij die agenten. Staf Boon hebben ze een proces van twintig frank gelapt, omdat zijn wielen te rond waren of zoiets. Bij Albert en Annemie roken ze marihuana in de stuurhut. Dan komt Romein het erf opgedraaid. Brullend van het lachen : "De smiërlappen, gotver de smiërlappen". De agenten waren dus nep. Paul Claes en Co.

We bekijken het alaaam. Ik hou meer van de kreet "Alaaf, alaaf". We tuffen naar Le lac de Genval. Aperó, pepersoep met tomaatrestant en eierstruif in een heel sjieke tent aan de boord van het water. Grand luxe confort, maar je ziet toch aan de gezichten van de mensen dat ze moe zijn. De vrijdagavond, wanneer de man met de hamer vroeg zijn ronde doet. Iedereen praat met iedereen.

Last trip to Zoete Waters. We rijden recht op recht, de weg van Overijse is eindelijk af, dus Eric laat zijn voet zakken. Binnen de marges van de wet, natuurlijk. Café de Welkom doet zijn naam oneer aan door dicht te zijn. Dan maar een ander gezocht in de buurt. Daar heeft de patron de deur vastgedaan en zich knus voor T.V. genesteld, waarop te zien *The Lover*. Spijtig voor de man, hij zal zijn natte droom even moeten uitstellen en eerst de bierkraan laten lopen. Wij kijken geïnteresseerd verder T.V. Het is tenslotte weekend. Wij proberen een grote mens voor Staf Boon te zetten, want die mag de film niet zien of hij komt weer op een idee. Zeer zedig vroeg dankt LOV meester-organisator Dirk (zijn vennoot Jeff Stock van de hele avond niet meer ontwaard) en gaat naar de haardstee.

Patrick Peeters

Boekje 98 - 11/94